

Arrest

nr. 217 868 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Kharachoy op 24 november 1984.

Verzoeker heeft op 22 maart 2017 een asielaanvraag ingediend.

Op 19 mei 2017 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De adjunct-commissaris-generaal heeft op 29 januari 2018 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 203 776 van 14 mei 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd.

Op 8 februari 2018 heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris beslist dat aan verzoeker een bevel diende te worden afgegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. de betekening van een bijlage 13*quinquies*. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Aangezien voormelde beslissing van 8 februari 2018 op 26 maart 2018 werd ingetrokken, werd het beroep door de Raad bij arrest nr. 204 907 van 6 juni 2018 verworpen.

Op 8 juni 2018 heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris beslist dat aan verzoeker een bevel diende te worden afgegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. de betekening van een bijlage 13*quinquies*.

Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam: M.

voornaam : K.

geboortedatum : 24.11.1984

geboorteplaats : Kharachoy

nationaliteit: Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 29/01/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 14/05/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: *“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).”*

Het enig middel licht toe:

“Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een

terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overweging nr. 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen voor een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In een recent arrest heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) » (RvV, arrest nr. 166.987 du 29 april 2016).

Quod non in het onderhavig geval.

In casu, vermijdt de tegenpartij de beslissingen die werden genomen ten opzichte van de verzoeker zonder rekening te houden met het feit dat hij hier in België met zijn vrouw woont die een verblijfsvergunning heeft en dat ze samen in oktober 2017 een klein jongetje hebben gekregen.

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. /Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt.

Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37).

De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker. Zou de beslissing worden toegepast, zou deze leiden tot het uiteenvallen van de familiekeren, waardoor een jonge vader gedwongen zou worden zich te scheiden van zijn jonge baby die in België geboren is en van zijn vrouw die op haar 8 jaar uit Tsjetsjenië is gevlucht en die sindsdien in België legaal verblijft. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote op 11 oktober 2016 zijn getrouwd, is het duidelijk dat de familiebanden van voor de aankomst van de verzoeker op Belgisch grondgebied in 2017 dateren. Bovendien zijn er ook belangrijke obstakels voor het gezinsleven in Rusland. In geval van terugkeer naar Rusland, zou het gezin van de verzoeker het zelfde risico lopen dan hem (zie supra - 3de grief). Het gezinsleven is aldus onmogelijk in Rusland. En een terugkeer voor verzoeker alleen, zou in een overtreding van de artikelen 3 en 8 EVRM resulteren.

Uit de redenen voor de bestreden beslissing blijkt niet dat de tegenpartij evenredig rekening heeft gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker, zijn vrouw en zoon. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn vrouw in een legaal verblijf woont en voor de opvoeding van hun kind zorgt.

Bijgevolg verwijt de verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikelen 3, 8 EVRM en 22 van de Grondwet.”

Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

2.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 62 en van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet regelt onder meer de kennisgevingen en stelt in §2: *“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”*

Het doel is de bestuurdde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval meldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en bevat ze de feitelijke grondslag: verzoekers verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen en hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Met verwijzing naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet is dit voldoende. Er is een afdoende rechtsgrond voorhanden en gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ook wordt de feitelijke grondslag weergegeven: de oorspronkelijke asielaanvraag is afgewezen en een geldig paspoort met geldig visum ontbreekt. Artikel 7, zoals omschreven in de bestreden beslissing, is niet geschonden.

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt niet te motiveren over de toepassing van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat uit geen van deze bepalingen blijkt dat de verwerende partij hierover moet motiveren. Wel houden deze bepalingen, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, een onderzoeksplicht in.

Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist enkel een onderzoek en niet een motiveringsplicht over dit gevoerde onderzoek.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt immers:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

2.3. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM te schenden.

Artikel 3 EVRM stelt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris moet een onderzoek voeren naar het bestaan van een al dan niet mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van een verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In dit geval heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een dergelijk onderzoek laten verrichten. De bestreden beslissing werd pas genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming had afgesloten. Dit onderzoek is gevoerd kort voor het nemen van de bestreden beslissing omdat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is genomen op 29 januari 2018. In graad van beroep heeft de Raad in haar arrest van 14 mei 2018 met nummer 203 776 ook de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De Raad stelt vast dat in het middel geen nieuwe grieven worden aangehaald dan deze, onderzocht in het arrest van de Raad met nr. 203 776. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het al dan niet bestaan van een risico, zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissing tot de Raad het arrest nr. 203 776 heeft uitgesproken en het voor het arrest gegeven bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd ingetrokken in afwachting van het beroep. Verweerder is bijgevolg voorzichtig en zorgvuldig geweest.

Verzoeker beperkt zich tot de vage bewering dat een terugkeer naar het herkomstland hem en zijn gezin treft en dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden. Hij laat evenwel na precies aan te duiden op welke wijze dit artikel zou geschonden zijn. Het komt verzoeker toe de precieze en duidelijke elementen aan te geven om een dergelijke schending aan te tonen. Dit ontbreekt.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Dit onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.4. Verzoeker haalt de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de in het middel opgesomde bepalingen aan omdat hij een jonge vader is (zoon geboren in België) en gehuwd is in 2016 met een vrouw die legaal in België verblijft. Hij wijst erop dat een gezinsleven in Rusland onmogelijk is omdat het gezin hetzelfde risico zou lopen dan hem. Verzoeker bedoelt wellicht het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zodat het volstaat te wijzen naar punt 2.3.: diens verzoek tot internationale bescherming is inmiddels definitief afgewezen.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris moest onder meer de gezondheidstoestand en het familieleven nagaan. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM kan geen motiveringsplicht worden afgeleid, wel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit beide bepalingen, zelfs in samenlezing met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt geen motiveringsplicht, wel een onderzoeksplicht.

Artikel 22 van de Grondwet kent eenzelfde draagwijdte als artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft theoretische beschouwingen over deze bepalingen, maar stelt concreet slechts dat bij terugkeer de familiekeren uiteenvalt zodat hij als jonge vader gedwongen wordt te scheiden van zijn vrouw (met wie hij gehuwd is), die in België legaal verblijft en van zijn jonge kind (volgens verzoekers verklaring op 19 oktober 2017). De familiebanden met zijn vrouw bestaan voor de aankomst van verzoeker in België, en zijn vrouw is op haar achtjarige leeftijd Tsjetsjenië ontvlucht.

De Raad herhaalt dat geoordeeld werd dat het cruciale element in het vluchtrelaas, met name het verloop van zijn huwelijk met zijn huidige echtgenote, niet geloofd werd door de asielinstanties en de Raad. Verzoeker toont geenszins aan dat hij en zijn gezin, indien noodzakelijk, niet kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië.

In het arrest nr. 203 776 stelt de Raad:

“(…)

3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die ontstonden wanneer op de dag van zijn huwelijk naar boven kwam dat zijn familie in een bloedvete verwickeld was met zijn schoonfamilie.

Verzoeker legde omtrent het cruciale element in zijn vluchtrelaas, met name (het verloop van) zijn huwelijk met zijn echtgenote, echter manifest tegenstrijdige verklaringen af. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De reeds bestaande twijfels worden nog versterkt door een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de organisatie van het huwelijk. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de verklaring dat jullie in het geheim zijn getrouwd door te stellen: “Het probleem is dat haar familie en mijn familie niet vriendschappelijk zijn. En zij wouden niet dat wij trouwden. Daarom hebben wij dit in het geheim gedaan” (DVZ-Verklaring rubriek 15, 10.04.2017). Bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ verklaarde u echter dat het huwelijk openlijk plaatsvond maar dat tijdens het huwelijksfeest de familievete naar boven kwam (DVZ-Vragenlijst, 16.05.2017). Dit herhaalde u tijdens uw interview op het CGVS (CGVS Gehoorverslag, pp. 6-7). Toen u op het CGVS er op gewezen werd dat u aanvankelijk op de DVZ verklaard had in het geheim te zijn getrouwd, ontkende u dat u ooit zoiets gezegd had, en opperde u dat u wellicht bedoeld had dat uw vriendin vertrokken was zonder toestemming van haar familie in België (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Mocht dit zo geweest zijn dat haar familie in België tegen het huwelijk gekant was, zou het echter weer bijzonder merkwaardig zijn dat haar familie in Tsjetsjenië alsnog de toestemming gaf voor het huwelijk. Bovendien kan het vasthouden aan één versie van de feiten deze ongerijmdheid hoe dan ook niet opheffen. Zij doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij heden volhardt in zijn laatste verklaringen, laat uitschijnen dat er bij de DVZ – mogelijk omwille van het snelle verloop of vertaalproblemen – een fout gebeurde en poneert dat hij deze fout niet kon opmerken omdat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem niet werden voorgelezen, dient namelijk te worden vastgesteld dat verzoekers uitleg kennelijk feitelijke grondslag mist en in strijd is met zijn eerdere gezegden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die bij de DVZ werden genoteerd duidelijk zijn en geen ruimte laten voor interpretatie. Aldaar gaf verzoeker immers spontaan aan: “Het probleem is dat haar familie en mijn familie niet vriendschappelijk zijn. En zij wouden niet dat we trouwden. Daarom hebben we dit in het geheim gedaan” (administratief dossier, verklaring DVZ, p.6). Bovendien blijkt uit de verklaring van de DVZ dat deze weldegelijk aan verzoeker werd voorgelezen in het Russisch. Verzoeker ondertekende deze verklaring vervolgens uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij aangaf dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Bij het CGVS verklaarde verzoeker over het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien: “Ik heb geen opmerkingen. Alles behoorlijk verlopen”. Vervolgens gaf hij aan dat hij bij de DVZ – weliswaar in het kort – alle redenen kon weergeven waarom hij was gevlucht. Nadat er gevraagd werd of hij de tolk bij de DVZ goed had begrepen, antwoordde verzoeker daarna: “Ja”. Wanneer vervolgens werd gevraagd: “Hebben ze uw verklaringen voorgelezen in het Russisch?”, stelde verzoeker: “Ja, ze hebben het voorgelezen” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Dat verzoeker heden plots tracht te laten uitschijnen dat zich bij de DVZ een aantal problemen (waaronder vertaalproblemen) zouden hebben voorgedaan en dat zijn verklaringen er niet werden voorgelezen, kan bijgevolg niet ernstig worden genomen en doet op manifeste wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier overigens ook over zijn concrete problemen incoherente verklaringen af. Bij het CGVS beweerde hij initieel dat de leden van zijn schoonfamilie na het conflict op zijn huwelijksdag (11 oktober) elke dag langskwamen en eisten dat zij zouden scheiden (ibid., p.6). Later tijdens het gehoor gaf hij echter aan dat zij slechts op 14 oktober een eerste keer langskwamen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12-13).

Eveneens zijn verzoekers verklaringen over het incident op 14 oktober niet plausibel. Hij beweerde dat zijn schoonfamilie toen op zoek was naar zijn echtgenote en dat zij vroegen waar zij was. In het licht van zijn verklaring dat het de traditie was dat zijn echtgenote 's morgens naar haar schoonouders ging, is dit niet geloofwaardig (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Evenmin is het gelet op deze verklaring geloofwaardig dat zijn schoonfamilie zijn echtgenote, wanneer deze bij hem niet werd aangetroffen, niet ging zoeken bij zijn ouders.

Ook de reden voor verzoekers problemen, met name het gegeven dat er (slechts) op zijn huwelijksdag naar boven zou zijn gekomen dat zijn familie en schoonfamilie verwickeld zouden zijn in een bloedvete, is niet geloofwaardig. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd: “Het is in het bijzonder maar weinig aannemelijk dat op geen enkel moment in de aanloop naar het huwelijk naar boven zou zijn gekomen dat er een bloedvete tussen jullie beide families bestond.

Wat uw familie betreft, legde u uit dat er verwarring is ontstaan aangezien uw vrouw de naam van haar moeder gebruikte (CGVS Gehoorverslag, p. 10). U zou met andere woorden aan uw familie hebben meegedeeld te gaan trouwen met een meisje dat de naam E.M. (...) droeg, en niet de naam S. (...), terwijl net de naam S. (...) had kunnen doen begrijpen dat u met iemand van de vijandige familie wilde trouwen. Bovendien was u ook zelf niet op de hoogte van de vrees voor een bloedwraak, waardoor u allesbehalve argwanend was (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Hierbij is het om te beginnen al opmerkelijk dat u aan uw familie enkel en alleen de naam zou hebben gegeven van uw vrouw waarmee ze in België bekend is, en niet de naam van haar vader die zij – zoals ook blijkt uit haar Russische documenten, namelijk haar Russische paspoort en de huwelijksakte – in Rusland gebruikte. Verder is het zo dat

indien uw familie werkelijk vreesde voor een bloedwraak - uw oom , de broer van uw vader, die aan de basis van de bloedwraak ligt is immers sindsdien op de vlucht en verblijft nooit meer dan enkele jaren op dezelfde plaats in Rusland (CGVS p.3)-, men er toch vanuit kan gaan dat zij met de grootste omzichtigheid zou optreden op het moment dat zij van uw trouwplannen zouden horen en dat zij meer zouden doen dan enkel op de naam af te gaan om hiermee in te stemmen. Wanneer uw ouders uw huwelijksplannen vernamen via uw zus, zouden zij echter niet meer gezegd hebben dan: "Als het vaststaat, dan mag het geschieden" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd waarom uw familie niet langer de tijd nam om de achtergrond van de familie van uw toekomstige vrouw na te gaan, antwoordde u als volgt: "Volgens onze tradities is het zo dat als een beslissing wordt genomen door een man, dan mag de familie het uitvoeren van het plan niet verhinderen" (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Tegenover deze door u aangehaalde traditie staat echter de aanwezige vrees voor bloedwraak binnen uw familie, die – zoals reeds aangehaald – logischerwijs aanleiding geeft tot voorzichtigheid bij aangelegenheden met andere families. Uw antwoord dat de beslissing van mannen gerespecteerd moet worden, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat uw familie niet meer op haar hoede was toen u uw huwelijk aankondigde. Overigens is het zo dat ten minste uit één bron over de tradities in Noord-Kaukasus blijkt dat zelfs nu de Tsjetsjeense jongeren steeds meer hun huwelijkspartner zelf kiezen (zoals ook bij u het geval was) de mening van de ouders over de partnerkeuze nog steeds belangrijk is (Zie *Growing Up in the North Caucasus: Society, Family, Religion and Education*, p. 110-111; zie Landinformatie). In het licht van deze informatie is het feit dat uw ouders klaarblijkelijk zonder meer met het huwelijk instemden nog meer bevreemdend.

Hierbij komt nog dat u aan uw zus – die vervolgens met uw ouders sprak over het aanstaande huwelijk – ook had meegedeeld uit welk dorp uw toekomstige vrouw afkomstig was en zij dit zo doorgaf aan uw ouders (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Dit is hetzelfde dorp waar het bloedige conflict tussen beide ooms zich destijds had afgespeeld (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Het is ook naar deze plaats dat de imam, die door uw familie was afgevaardigd, zich moest begeven voor het huwelijksaanzoek.

Logischerwijs had de naam van het dorp uw familie op het spoor van de bestaande vijandschap moeten brengen. Kortom, dat uw ouders klaarblijkelijk geen enkel bezwaar maakten tegen uw huwelijksplannen en schijnbaar niet de minste interesse hadden in de achtergrond van het meisje, is in de door u geschetste context maar weinig aannemelijk en zaait ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met zijn loutere herhaling van (een aantal van) zijn eerdere gezegden, doet hij aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen geenszins afbreuk. Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf dat hij voorafgaand aan zijn huwelijk een onderzoek moest doen, daarbij moest nagaan of het meisje geen verre verwant was en ook de nodige interesse moest tonen in haar ouders en hun plek in de samenleving. Gezien hij zelf aangeeft dat de man voorafgaand aan het huwelijk zulk onderzoek moet doen, is het geheel niet aannemelijk dat zijn familie over de voormelde elementen niet op de hoogte was en bijgevolg niet eerder op de hoogte kwam van het feit dat de bloedvete waarin deze familie betrokken was heerste tussen deze familie en de familie van verzoekers echtgenote. Verzoeker gaat bovendien volledig voorbij aan het gegeven dat zijn ouders duidelijk reeds voor het huwelijk ervan op de hoogte waren dat verzoekers echtgenote afkomstig was van het dorp waar de bloedvete, waarin de familie betrokken was, was ontstaan en zich situeerde. Dat zij desalniettemin geen bezwaar formuleerden tegen verzoekers huwelijk, niet de minste interesse vertoonden in de achtergrond van verzoekers echtgenote en zich er niet van vergewisten of het huwelijk tot verdere problemen gelinkt aan de bloedvete kon leiden, is totaal niet geloofwaardig.

Eveneens is de houding van verzoekers schoonfamilie in de aanloop naar het huwelijk ongeloofwaardig. (...)"

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris op 8 juni 2018 een nieuw onderzoek verrichtte in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in de synthesenota van die datum uiteenzet:

"(...)

- Hoger belang van het kind : zie gezins-en familielevens
- Gezins- en familielevens:

Betrokkene is gehuwd met S. V. NN (...).

Zijn echtgenote kwam op 04/10/2006 met haar moeder naar België en verkreeg verblijfsrecht in België. Betrokkenen leerden elkaar online kennen en besloten te huwen. S. Y. ging in september 2016 vanuit België naar Tsjetsjenië om er te huwen met betrokkene. Huwelijksdatum: 11/10/2016.

Mevrouw keerde alleen terug naar België en betrokkene kwam in maart 2017 naar België.

Mevrouw beviel op 19/10/2017 van hun zoon.

Betrokkene had door een aanvraag gezinshereniging een regelmatige binnenkomst aan kunnen vragen.

• *Gezondheidstoestand : betrokkene maakte tijdens zijn interview voor DVZ d.d. 10/04/20 17 me/ding van nier- en prostaatproblemen. De betrokkene brengt echter geen concrete elementen en/of bewijzen aan teneinde deze bewering te staven.
(...)*

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn gezins- en privéleven niet voor het nemen van de bestreden beslissing zijn onderzocht.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, § 101).

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan een aanvraag voor een toelating tot verblijf. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

Zoals in de synthesesnota wordt gesteld, had verzoeker door een aanvraag gezinshereniging in te dienen een regelmatige binnenkomst kunnen vragen.

Tenslotte wordt erop gewezen dat de verzoeker niet aantoont dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden. Hij toont niet aan dat het onmogelijk is om samen met zijn partner en het kind naar zijn land van herkomst te gaan. Evenmin toont hij aan dat het onmogelijk is om regelmatige contacten te onderhouden met zijn partner en kinderen wanneer deze hem niet continu zouden kunnen vergezellen. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verder merkt de verwerende partij correct op:

“(…)

Los van de vraag of de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM, laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar echtgenote en hun zoon niet in de mogelijkheid zijn om hun gezinsleven in een ander land of in het land van herkomst uit te bouwen of verder te zetten, temeer daar zowel de echtgenote van de verzoekende partij en hun voorgehouden gemeenschappelijk kind eveneens de Russische nationaliteit hebben.

De verzoekende partij haalt aan dat haar gezin, in geval van een terugkeer naar Rusland, dezelfde risico's zou lopen als de verzoekende partij (i.e. een risico in de zin van artikel 3 EVRM). Om die reden zou een gezinsleven in Rusland onmogelijk zijn. Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd heeft. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen motiveerde uitdrukkelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij en de verzoekende partij dus niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtenrechtelijke zin. Evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest met nr. 203.776 van 14.05.2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

(...)

4 Gelet op de wettelijke procedure die openstaan voor de verzoekende partij waarvan zij gebruik kan maken, kan in casu heden bezwaarlijk worden voorgehouden dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers' recht op gezinsleven te handhaven. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij eerst zelf gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers' recht op gezinsleven te beschermen.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat de in casu bestreden beslissing ook niet verhindert dat de verzoekende partij via de Belgische vertegenwoordiger in Rusland een aanvraag indient met het oog op het bekomen van een visum gezinshereniging. De verzoekende partij dient derhalve enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de vereiste documenten.

(...)"

Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom hij geen gezinsaanvraag heeft ingediend.

Verder weerlegt verzoeker niet de vaststelling in de synthesesnota dat hij geen concrete elementen en/of bewijzen voorlegt betreffende diens voorgehouden gezondheidsproblemen. Het komt bovendien in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming, voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoeker levert dit bewijs niet. Het aanhalen van een bepaling in de terugkeerrichtlijn kan in dit geval niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Er is geen manifeste beoordelingsfout voorhanden.

Het onderdeel is ongegrond.

2.5. Waar verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, verplicht dit beginsel de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris niet met alle dienstige elementen heeft rekening gehouden. Hij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde beginselen en bepalingen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN